

10 december 2014 Spaubeek

Zonnetje

Het kan niet altijd zondag zijn. Dat was mijn gedachte, terwijl ik mijn spullen die ik nodig had voor de wandeling bijeen zocht. Schoenen, paraplu, muts, handschoenen. Is mijn camera opgeladen? Heb ik het boekje voor Harrie ingepakt? En gauw naar Spaubeek. Gelukkig is dat maar aan de andere kant van de heuvel.

Bij 't Roadhoes stonden al velen, diep in jassen gedoken, onder paraplu's te wachten op het startsignaal van de 150ste wandeling. Over dit getal bestaat wel wat onenigheid, maar Harrie is hier rotsvast van overtuigd. Eerst iedereen een printen gegeven omdat ik samen met de Sint jarig was. Er waren wat reacties op mijn baardgroei. Nog een week volhouden, dan kan hij er af. En daar gingen we dan, 39 in getal. Een grote groep. Eerst richting de kerk en dan rechtsaf het dorp uit. Hier op de langzaam stijgende Schoolstraat kreeg Frans wat problemen met het tempo en moesten we even een tandje terug nemen. Boven gingen we links en kwamen na enige tijd weer in Spaubeek, staken de dorpsstraat schuin over en liepen langs de sauna naar de Molsberg. Onderwijl kletsend over Sint Nicolaas, het gure weer, Onno Hoes en vele andere bijzondere onderwerpen. We werden een moment achterna gezeten door een gigantische vrachtwagen, gelukkig namen we een ander pad. Daarna liepen we achter langs de groeve van Brulls. Daarna volgden we een prachtige holle weg omlaag. Beneden angekommen werd even gepauzeerd. Herman en Annie hadden bedacht dat 150 keer wandelen toch wel bijzonder was en reden om ons te trakteren op worst, kaas en/of olijven. Het bordje koffie, thee, soep en fris was toepasselijk voor deze catering. Onderwijl kregen we van John heerlijke, geestverruimende pruimen/druivensap. Na dit gezellig onder onsje liepen we verder en staken de A76 over. Bij het Stammenbos wachtte ons een uitdaging. Omhoog en wel behoorlijk steil. Buiten adem werd ook deze "hindenis" overwonnen. Daarna was het een vlakke weg naar De Bokkerijer waar we zouden lunchen. Harrie had een zaaltje gereserveerd. Na een kort woordje kon ieder zijn bestelling doen. Een goede gelegenheid voor Maria om met leuk gedicht een pop aan hem te geven. Daarna overhandigde ik Harrie de door mij verzamelde en meegesleepte wandelervaringen. Even later nam Carla het woord en droeg een geweldig gedicht voor over het wel en wee van onze wandelgroep. Daarna wilde Herman het woord. Samen met Jan G hadden ze het plan bedacht enkele mensen in het zonnetje te zetten. Zo werden John en ik verrast met lovende woorden en een bijzonder leuke attentie. Jan was Jan niet geweest of hij had aan allen gedacht en voor ieder een kerstboom gemaakt. Geweldig. Voor zijn inzet werd ook hij met wat donker bruin Belgisch gerstennat door Herman bedankt. Ook Herman ontkwam niet aan een zonnetje. Tot slot nam Miep nog even het woord. Ze zou het kort houden hihi. Ook Albert ontkwam niet aan lovende woorden en

kreeg een grote zak met verschillende soorten drop. Daarna werd het tijd om op te stappen. Ondertussen was het weer opgeklaard en een lekker zonnetje maakte de rest van de wandeling tot een feestje. Zeker met de mooie uitzichten op de voormalige werkplek van een aantal van ons en op het Geleenbeekdal. Een prima plek om een groepsfoto te maken. Daarna liepen we omlaag over het modderige pad naar de Geleenbeek. Langs de mooie St Jansmolen kwamen we weer bij de A76. We liepen Spaubeek weer in en niet veel later stonden we weer bij onze auto.

Ad.

26 november 2014 Klimmen

Conchita

In een beetje mistroostige wereld reden we naar Klimmen. De startlocatie van vandaag. De weerman had wat motregen voor vandaag aangegeven, maar die gecomputeriseerde voorspellingen komen niet altijd uit.

Bij de parkeerplaats aangekomen waren al velen gearriveerd. Teja ging, omdat ze jarig was geweest, rond met een kleine traktatie. Voor iedereen reden om te knoetschen. Mijn baardgroei zorgde wel voor wat hilariteit. Het heeft niets met winter te maken of midlife. Ik doe mee aan een kerstspel. De toehoorders dachten onmiddellijk aan os, ezel of Jozef. Mijn reactie dat ik de rol van Maria had, Conchita Wurst heeft immers ook een baard, was natuurlijk onzin. Ik ben de herbergier. Harrie vertelde dat dit de 149ste wandeling was en we verlieten de parkeerplaats omlaag, Klimmen ligt immers boven, richting Craubeek. Voorbij aan een paar kalkoenen, die waarschijnlijk niet weten wat hun nog te wachten staat met de feestdagen. Door een kleine holle weg met nog wat kleurige bladeren kwamen we bij het mooie station uit. Door Ransdaal wandelend zagen we enkele prachtige vakwerkhuisen. Boven in Koulen aangekomen even de rebus bewonderd boven de deur. En verder ging het. Het was nog steeds droog, wel een beetje guur en mistig. De borrelplek, waar we een kleine pauze hielden was wat vroeg in de tijd en helaas op een beetje open plek. De lus vóór de lunchpauze was kort. Het genieten van het neutje bleef door de gure wind wat achterwege, toch bedankt. Langs akkers en weiden naderden we via Walem Klimmen weer, maar nu aan de andere kant. Langs een mooi gelegen moderne bungalow met een bijzondere garage kwamen al vroeg bij "Achterum" in Dolberg aan, waar we zouden lunchen. Een kleine bistro waar we met onze grote groep net plaats hadden. Knus op elkaar gepakt aten we onder een kakofonie van geluid onze lunch terwijl buiten de voorspelde regen viel.

Toen we weer op pad gingen was de bui zo goed als voorbij. In ganzenpas liepen we richting Heek om daarna links af te gaan naar Hellebeuk en de autoweg. Nee we gingen niet langs de afrit van de A79 naar Klimmen. Het leek wel zo, maar Harrie leidden ons onder het viaduct door om aan de andere kant we parallel aan

de autoweg richting Voerendaal te gaan. Na een lange tippel bereikten we de prachtige hoeve Retersbeek. Niet rechts naar Klimmen, maar links, om met een lus bij het viaduct niet ver van de Golfbaan uit te komen. Verwarring onder de aanwezigen. Rechts af langs de grote weg richting Klimmen of links om langs het spoor naar onze auto te lopen. De route gaf aan naar links. De afstand was nagenoeg het zelfde. Dus, op een enkeling na, gingen we naar links. Daarna was het nog maar even en kon ik mijn kistjes bij de auto uittrekken.

Ad

12 november 2014 Reijmerstok Plasser

We zouden deze keer starten in Reijmerstok. Maria was zo aardig om te rijden. Toen we, na een toeristische route, arriveerden waren al diversen van de groep aanwezig. Ook een enkel nieuw gezicht. In plaats van zingen maar eens wandelen. Rika was zo'n beetje de laatste die kwam. Logisch, ze woont om de hoek. Trouwens zonder haar konden we niet weg, zij had de route uitgezet. Harrie had moeite zich verstaanbaar te maken en iedereen welkom te heetten. Het zou de 148 wandeling worden, wat door een enkeling in twijfel werd getrokken. Ook werden nieuwe schoenen bewonderd. Daarna was het woord aan Rika. Met ferme pas liepen we de parkeerplaats af en Reijmerstok uit. Boven aan de heuvel was ons pad versperd. De bermbegroeiing werd gesnoeid en het pad lag vol takken. Dus moesten we ons door het mosterdzaadveld een weg banen. Niet alleen gemeentewerkers waren ijverig. Ook op de velden was men druk geweest. Er lag een enorme berg met bieten te wachten op verder transport en verwerking. Op een bepaald punt kwamen we langs een perceel waarop een hoeveelheid "rotsen" lagen Volgens de reisleidster waren het vuursteenknollen. Sinds kort is er een vuursteenroute die hier langs komt. Door een miezerige regen en langs modderige paden bereikten we Margraten. Nee, dit keer geen stop bij Chriske, het eetcafé tegenover de kerk. We hadden nog niet voldoende kilometers gemaakt. Bij de pomp even een foto gemaakt van John bij het beeld van D'r Schutter, gemaakt ter gelegenheid van het 450 jarig!!!! bestaan van de schutterij. Van hier uit liepen we in de richting van Gulpen op een gegeven moment kwamen we bij de voormalige trambaan uit. Beneden aan de glooiing aan gekomen werden we eerst door John getrakteerd op een "glaasje" pruimensap. Terwijl we na deze versnapering de greppel verder volgden vertelde Rika dat ze de route op een avond met haar vriend had vóór gelopen met een lamp op haar voorhoofd. Best wel lastig in deze greppel, zeker toen haar batterij op raakte. Zo liepen we in de richting van Euverem. Frans en ik liepen als laatste wat te praten, toen we in eens de groep kwijt waren. Wèl hadden we een van de groep, volgens ons de laatste man vóór ons, onder het viaduct door zien lopen en dachten dat hij even moest plassen. Nadat we een paar honderd meter het pad waren vervolgd kwamen we er achter dat we verkeerd zaten. De "plasser" had

zijn "werk" gedaan en was snel onder het viaduct door achter de groep aangegaan. Daarna waren we snel bij de groep die al bij het rustpunt was. Nadat allen lekker gegeten hadden gingen we weer op pad. Voor het tweede deel van de route voerde Rika ons langs de hopvelden en appelboomgaarden. Hier hingen nog enkele mooie sierappeltjes die een enkeling verleidde ze te plukken voor herfststukjes of zo. Via een lus kwamen we weer in Reijmerstok en zat een ongeveer 15 km lange prachtige wandeling er weer op. Nadat Rika bedankt was ging het moe maar zeer voldaan terug naar Beek.

Ad

29 oktober 2014 Voerendaal Kastelen

De vorige keer was ik niet van de partij. Blessure aan mijn voet. Maar nu ging het weer een beetje, dus geen enkele rede om niet mee te gaan. Toen Maria dus belde om te informeren over het meerijden, was het tijdstip snel gepland. Voerendaal ligt maar 17 minuten rijden van hier.

Het was helaas niet het stralende weer van gisteren, maar het was droog, wat wil je nog meer in oktober. Op de parkeerplaats bij de voetbalvelden stonden al zo'n 30 man te wachten. Harrie kon ter nauwer nood boven het geroezemoes uitkomen om iedereen welkom te heten en te verklappen waar we zouden pauzeren. Daarna liepen langs de Hongerbeek en langs het prachtige kasteel Cortenbach. Het is eigenlijk een herenhuis en gebouwd uit de resten van een kasteelhoeve uit de 14e eeuw. Ik zag er nog een vergeten fiets liggen, de eigenaar is hem zeker bij het station of zo kwijt geraakt. Langs de "slotgracht" lopend kwamen we aan de andere zijde uit en volgden het pad in de richting van het spoor. Nee, we namen niet de trein, maar liepen vóór het centraal station van Voerendaal langs. Een stuk verder liepen we onder de tunnel door in de richting van kasteel Puth. Een mooi 18e eeuws kasteel dat gebouwd is op de fundamenten uit de 14e eeuw. De kasteelhoeve is momenteel een bio-bedrijf. Een stuk verder stonden een paar mooie grote paddenstoelen. Terwijl ik er een foto van maakte vertelde Jo me dat het de eetbare parasolpaddenstoel was. Ja ja, eetbaar. Je kunt alles eten, al is het maar een keer. Ik waagde me er niet aan. Vlak daarna bereikten we Gerieësjbrich. Nooit van gehoord. Ik kan het niet eens uitspreken. Op z'n Hollands Retersbeek. Na dit buurtschap gingen we links naar Wuestenrade. Dit was het keerpunt, we gingen terug richting Heerlen, al maar de Geleenbeek volgend. Op de hoek van kasteel Rivieren werd gepauzeerd. Mooie gelegenheid voor John om ons van zijn pruimensap te laten proeven en genieten. Nadat we lang zal hij leven hadden gezongen voor Herman, die op 29 oktober 1944 het levenslicht aanschouwde, werden we uit een mooi gouden doosje getrakteerd op een overheerlijke Belgische bonbon. Van deze rustpauze maakte ik gebruik om wat foto's te maken van het kasteel. Er zijn

stukken waarin staat dat dit "optrekje" in 1364 oorspronkelijk als klooster is gebouwd.

Daarna volgden we de Geleenbeek verder stroomopwaarts. Onder de A76 door. Daar werd ons pad versperd door het verbodsbord "verboden voor alle verkeer". Omdat we niet op de E-bike, met de auto of te paard waren mochten we toch doorlopen. Dit modderige pad kwam uiteindelijk bij kasteel Terworm uit, waar Jonkheer John von Melchers von hin und zurück, bij de toegangspoort van het kasteel op ons stond te wachten. Op de binnenplaats (of hoe heet zo iets) konden we het mooie kasteel en bijgebouwen goed zien. Een mooie gelegenheid voor een groepsfoto. In de kasteeltuin stonden enkele beelden van de kunst/beeldenroute van Heerlen. Zoals een van de olifanten en een van de vrouwtjes uit de beeldenserie "alledaagse mensen". Gelukkig kwamen we vlak daarna aan bij het restaurant waar we zouden lunchen. Ze hadden er zelfs een Lunchkaart 50+ Wandelaars. Waar tref je dat! De een nam heldere kippensoep met veel kip, een ander groentesoep en tosti's. Ik koos voor een stukje rijstevlaid en ik moet bekennen, het was een héél goede keuze. Na de lunch heb ik me voor de tweede helft afgemeld. Toch te veel last van mijn voet. Maria, solidair als ze is, ging mee terug, de heuvel af, langs het kasteel, over de autoweg naar Voerendaal. De rest van dit relaas zal Ria verzorgen.

Ad

Na de Lunchpauze pak ik even de pen over op verzoek om een viertal regels te schrijven. Bij vertrek waren we met 34 wandelaars, weer een mooi aantal. Maar je krijgt helaas geen kans om met allemaal een babbeltje te maken. Tot de pauze waren de weersgoden ons goed gezind, maar de laatste 5,7 km hebben we bijna alleen maar regen gehad, wat voor de echte wandelaar niets uitmaakt, als je eenmaal onderweg bent. Werd er nog bij de start wat over het meeslepen van de paraplu gezegd, ik was blij dat ik ze bij me had. Het was weer een goed verzorgde wandeling met mooie foto's. Vele wandelgroetjes.

Ria.

15-10-2014. Simpelveld

Pruimenschnaps 15,15 km

Om 10.10 uur vertrekken we vanaf de parkeerplaats bij de Driesprong in het bungalowpark te Simpelveld.

Het is een grote groep vandaag: 39 wandelaars. Harrie vraagt ons om niet nog meer introducee's mee te brengen om problemen op de rustplaatsen te voorkomen. Tevens is het moeilijk om als groep bij elkaar te blijven.

Het is nog iets frisjes, maar het zonnetje gaat ons vandaag een lekkere dag bezorgen.

We verlaten via de vakantiewoningen het vakantiepark en komen dan in het land van Simpelveld naar Baneheide. We genieten van de mooie uitzichten en het heldere weer.

De skyline is ver weg. De kerktoren van Vijlen kunnen we zien, de skibaan van Landgraaf, de kantoren van Heerlen etc.

Vanaf Baneheide, met zijn typische huizen van mergelsteen, gaan we verder over landwegen naar Nijswiller. We dalen hier een mooi bospad af. In Nijswiller lopen we rechtdoor en daarna rechts af richting weilanden. Door de weilanden lopen we richting Wahlwiller. In de verte zien we het kerkje liggen met de schilderijen van Aad de Haas.

We klimmen nu omhoog richting Overeys. Voor velen is dit een stevige klim. We worden beloond met weer andere prachtige vergezichten. Tussen de struiken en de kruinen van de bomen zien we de damp van de stoomtrein op het Miljoenenlijntje.

John wist ons hier weer lekker te verwennen met zijn eigen Schnapsjes. Deze keer was het een pruimenschnaps. Hij smaakte weer voortreffelijk John; waarvoor onze dank

We lopen al heel wat kilometers langs landerijen waar de boeren de mais en de aardappelen uit het veld halen. Na het oogsten van de mais komen de mooie panorama's weer tevoor schijn. De kleuren van de bladeren van de beuk, de eik, de kastanje kondigen de komst van de herfst aan. Samen met de zon trakteren ze ons op een prachtig kleurendecor.

Na 11,2 km wandelen wordt het hoogste tijd voor de lunch in het restaurant bij de Driesprong. Een goed verzorgde lunch werd ons hier aangeboden. De tafels waren mooi gedekt en speciaal voor ons gereserveerd.

Tegen 14.00 uur vertrekken we dan nog voor een kleine lus Simpelveld. We wandelen weer door het bungalowpark, over het spoor zo naar het centrum van Simpelveld. Via de markt lopen we door de kloostertuin naar het Damiaanklooster.

In de klooster zetelt de orde van het Arme kindje Jezus. Hier kunnen we nog genieten van de bouwstijlen van mooie oude woningen tussen de moderne bouw.

Na een goed uur wandelen komen we dan weer terug bij ons auto's.

Harrie bedankt voor deze mooie wandeling.

Rika en Ernest

1 okt. 2014 Slenaken

Muurbloempjes

Met oma Maria op de passagiersstoel en in de kofferbak een grote mand met muizen en beschuiten gingen we naar Slenaken. We waren niet echt vroeg en hoopten dat de groep nog niet zou zijn vertrokken. Niet dat we daar echt bang voor waren, ze vertrekken immers nòdit exact om 10 uur. Het stond een aardige groep daar op de parkeerplaats waar Maria door allen werd gefeliciteerd en geknuffeld. De beschuiten gingen er als koek in Na alle sociale zaken heette Harrie iedereen welkom en gaf (met tegenzin) de leiding over aan Rieka. Zij, als autochtone, had de route uitgestippeld. Dus allemaal maar achter haar aan.

Onder een stralende najaarszon, goede voorbereiding Rieka, liepen we langs een tweetal zebra's de dorpskern uit. En liepen al snel door de mooie natuur. Er stonden best wel veel paddenstoel en het sluierachtige licht kondigde de naderende herfst aan. Op sommige plekken kon je deze typische herfstgeur (al) ruiken. Zo liepen we al kletsend over de prachtige stadswandeling in Brugge, over voetbal of kleinkinderen, de helling op langs maisvelden. Na ongeveer 600 meter leidde Rieka ons rechts af richting Schilberg. Nog steeds liep ik over voor mij onbekende paden. En ik maar denken dat overal voederbieten stonden. Gelukkig werd ik van mijn dwaling verlost. Uit de bieten word suiker gewonnen en het suikergehalte wordt hoger naar mate de bieten langer op het veld staan. Net zoals dat met druiven het geval is. Niet veel verder groeide een prachtige, grote zwam aan de voet van een eikenboom. Volgens mij was het een ruige weerschijnzwam (google). Door de bruine, poederachtige bovenkant dachten we dat het een kaneelzwam was, waar de kaneel vandaan komt. Flauwekul natuurlijk. Vlak daarna liepen we zomaar tegen de kloosterruïne van Hoogcruts op. Na jaren van leegstand en verval wordt er eindelijk weer wat aan gedaan. Niet dat de bouwval in oude glorie wordt gerestaureerd, men wil alleen voorkomen dat het verval niet verder gaat. Is toch ook wat. Van hieruit ging het verder door de velden richting Beutenaken. Je kon goed zien, dat de bomen voorzichtig begonnen te kleuren. Nog even en de volle herfstpracht is te zien. Een stevig hellende holle weg zorgde er voor, dat de groep erg werd uitgerekt. Ja, ja, we zijn geen twintig meer. Gelukkig was daar John. Waar zouden we zijn zonder hem. Als een echte St Bernhard gaf hij ons weer wat levenslust uit zijn "vaatje". Ondertussen deed Frans zich tegoed aan de blauwe bessen. Niks voor mij, veel te zuur. Dan liever een overheerlijke peer of appel even verderop. Vers geplukt door Herman.

Gepauzeerd werd in "An gen Ing". Hier had Rieka voor ons gereserveerd en konden we heerlijk in het zonnetje van de lunch genieten. Je kon merken dat de zon, hoewel lekker warm, laag stond. Tegen het einde van de lunch was hij zover weggedraaid, dat het terras in de schaduw stond. Alleen de gevel werd nog aangestraald en werd door enkele muurbloempjes ontdekt als knuffelmuur.

Nadat ieder zijn/haar verteer had betaald liepen we Reimerstok in en weer uit. John liet op enig moment zien dat hij ook koeienfluisteraar is. Begaafd mens hoor! Over paden dwars door de velden met prachtige vergezichten ging het om Billinguizen. We staken de Gulp over en liepen over het weiland tussen de koeien door in de richting van ons uitgangspunt. Gesterkt door een dopingdropje van Albert volgden we de loop van de Gulp. Bij een van de laatste bruggetjes probeerde hij of we waterproof waren. Vandaar was het niet ver meer naar de parkeerplaats. Ik vond het een geweldig mooie en afwisselende tocht. De meeste paden waren nieuw voor mij.

Bedankt Rieka!

Ad

25 Sept Verslag Brugge..... 50 plus extra uitstapje.

Het was vroeg opstaan om tijdig in Bilzen op de trein te stappen. Een paar vroege vogels waren ons al voor. De weerverwachting was redelijk, en bleef redelijk de hele dag. We waren met 4 kuikens en 23 boven het streepje. Na het voorstellen van mijn kanjer gingen we met in totaal 27 wandelvrienden/vriendinnen het eerste stukje met de trein naar Hasselt, waar een extra trein ticket voor ingevuld moest worden 10 keer dezelfde regel Bilzen/Hasselt 25 sept.2014.

Als ik vroeger op school straf moest schrijven, was het één regel, verder zette ik er streepjes onder wat volgde was de hoek van de klas. Op het perron begint het al goed de conducteur vindt dat we te traag instappen. Buiten verwachting is de 2,5 uur durende reis snel verlopen als je de verschillende verhalen hoortwurgseks??

Kamasutra droom?? In Brugge aangekomen ging de wandeling door de `Begijnenvest` wat deel uitmaakt van de grote en laatste stadsomwalling 1217/1298. Over de brug is er een mooi uitzicht op het `Minnewater`. Het Minnewaterpark wat door de stad Brugge in 1974 werd aangekocht om verkaveling te voorkomen. Een mooie stenen brug met ronde bogen wat in 1740 de houten brug heeft vervangen. Een 14de eeuwse versterkingstoren wat bewaard is gebleven, en destijds als kruitmagazijn dienst deed. Dan nog eenzelfde bouwwerk waar alleen de fundering van over is gebleven die lang als ijskelder is gebruikt. Onze Lieve Vrouwentoren...Belfort...16de eeuwse Sassenhuis (sluiswachterhuisje)...

Wanneer je door de ingangspoort (uit 1776) gaat van het Begijnenhof kom je in een oase van rust. Deze `Stad In De Stad` werd in 1245 gesticht door mijn naamgenoot `Margaretha` van Constantinopel (gravin van Vlaanderen). In de middeleeuwen kon een deel van het `vrouwenoverschot` hier onderdak vinden. De dikke boom die `kracht` uitstraalt als je hem `streelt`, de ons bekende klokkenluider en een stroppenmaker...Godshuis De Vos uit 1713...Brugge bezit een veertigtal van deze complexen, ontstaan tussen 14e / 20e eeuw...Bidkapel...

Ankerplaats... Het Belfort en de huisjes met houten gevels...Het Godshuis `de Meulenaere (1613) gesticht voor 24 weduwe...Godshuis `St.Jozef` (1627) Arentshof Er zijn maar liefst 78 hofjes met een binnenplaats...om de hoek staan een aantal spreuken aan de gevel wat de een of de ander wel aanspreekt.`` Wie de badgasten bekijkt begrijpt waarom de zee zich elke dag twee keer terug trekt``of `` Geloofd U dat trouwen op een vrijdag ongeluk brengt? `` ``Natuurlijk, waarom zou vrijdag een uitzondering zijn?`` Het St`Janshospital. De onze Lieve Vrouwenkerk met zijn schitterend houtsnijwerk. Het Brangwijnmuseum. Het Korthuizerinnenklooster. De vele bootjes waar je een rondtocht mee kunt maken gemiddeld zaten er 25 personen in. Wat opvalt in Brugge is dat er helemaal géén duivenuitwerpselen zijn en de oude stad heel proper is. Als je dan voor een `kleine plas` naar het toilet gaat krijg je dan ook géén korting. Het vele Gobelinstof en het kantwerk BonBon model Rimpelsteeltje. De vele straatjes met koetsen en af en toe een vleugje riool. De vele rijkdommen wat Brugge bezit is zeker de moeite waard deze stad nog eens te bezoeken. De kerk waarin Joop gebeld werd in opdracht van de Heer door de H.Geest en dan gesommeerd wordt tot stilte. Verder staat er `Brouwerij Henri Maes, `Brouwerij De halve Maan` Van wie is ?ie nu? ``Ouvret tous les jours de 10à18 heures`` dat begrijpen we wel... Alvorens de terugreis te aanvaarden is de innerlijke mens nog eens verwent in `De Zevende Hemel`. Het was een mooie Stadswandeling door Brugge en aan de schitterende foto ?s van onze John te zien, hebben we `wat het weer betreft` geluk gehad, de lucht kleurt van hemelsblauw naar België ?s grijs. Terug in Bilzen nog een afzakkertje ter afsluiting aan weer een Leuke en mooie dag samen.

We zijn dit weekend naar de hondenrenbaan geweest eerst Venlo en later naar de internationale wedstrijden in Gelsenkirchen. Er waren honden bij die een flinke blessure opliepen , de dierenarts en `Deutsche Tierrettung` waren aanwezig die indien nodig de honden te plekke moesten inslapen wat de nodige emoties met zich meebracht. Als je dat leed ziet kun je beter een dag met wandelvrienden op stap gaan. Jan Bedankt voor de moeite wat je in deze uitstap hebt gestoken.

Wandelgroetjes Ria en Fiel.

17 sept. Heerlen

Memories

De wandeling van gisteren vond plaats in en rond mijn geboorteplaats. De kans dat ik plekjes zou zien, die ik al in geen jaren meer had gezien was erg reëel. Ik kom daar niet zo vaak. Maria hoefde ik niet op te pikken. Die was naar haar dochter en de pas geboren kleinzoon. Van harte gefeliciteerd oma Maria. Dus maar alleen naar de Kissel. Daar, waar ooit de glasfabriek stond was nu een parkeerplaats gekomen voor het station de Kissel, dat er in die tijd ook nog niet

was. Hier zouden we starten We hadden stralend mooi weer. Een perfecte doordeweekse zondag dus.

In korte broek, T-shirt en zonnebril op gingen we op pad. Het fietspad omhoog en de Voskuilenweg omlaag. Langs het Klooster op de Berg. Niet alleen Austerlitz heeft een piramide. Hier in Heerlen is er ook een. Deze is in gebruik door de scouting en is niet zoals die van Austerlitz een monument ter eren van Napoleon. Door het Oude Aambos met zijn prachtige zeker meer dan honderd jaar oude beukenbomen, waar we even wat energie "uitslurpten", kwamen we bij het, in de volksmond genaamde, hertenkamp uit. Niet alleen herten, maar ook diverse andere dieren liepen hier rond. Langs de prachtig gerestaureerde Oliemolen uit 1562 liepen we door het Nieuwe Aambos, staken de Molenberglaan over en kwamen langs het ouwe Patronaat, vroeger een prachtige hoeve uit de tweede helft van de 16e eeuw. Vandaar ging het omlaag langs de Oostenrijkse (Zweedse) woningen." Deze werden na WO II als bouw pakket gekocht" met aardappelen en zo. Tot aan het "Zusterbosje" en de Caumermolen. Daar volgden we de beek verder stroomopwaarts. Door een prachtig stukje bos en het hellegat, waar nationale fiets crossen worden verreden, om bij de Corishoeve uit te komen. Deze eeuwenoude hoeve is nu in gebruik als zorgboerderij met een bio winkel. Hoog tijd voor een korte pauze met een hartversterkertje. Kon ik wel gebruiken. Na wat gepuf, drinken, kletsen en de benen even hoog gingen we verder. Nu onder leiding van Frans. Dus Frans moest voorop richting watertoren. Ik moest wel een beetje grinniken, normaal loopt hij in de achterhoede. Via een klein bosperceel kwamen we langs de voormalige vroedvrouwenschool en hadden we aan de linker zijde een mooie skyline van het Roda Stadion. Even later liepen we de al weer voormalige disco Diligence binnen waar we de lunchpauze hadden. Wel wat anders dan toen.

Langs het voetbalveld liepen we daarna het Imstenraderbos in. Hoewel het "pas" september is stonden er volop paddenstoelen. Na het bos liepen we door een wei op Benzenraderhof af, waar in de kelders de Geleenbeek ontspringt. Bij het Koffiehuuske even verder op was het terras over vol, dus maar snel doorgelopen. Ook aan Auberge de Rousch maar voorbij gelopen, hoewel het er uitnodigend uitzag. Via de Welteervijver met zijn vele met mistletoe getooide bomen kwamen we weer in de bewoonde wereld. Bij het ABP even een selfie gemaakt met Albert. We hadden het samen nog over de leeftijd van Heerlen. Na wat Google kan ik nu zeggen, dat Heerlen in de tijd van de Romeinen Coriovallum heette en zo'n tweeduizend jaar geleden is ontstaan. Dus nà Maastricht, Keulen en Nijmegen, maar ruim voor Geulle. Na de Geleenstraat en het Pancratiusplein met de vele gezellige terrasjes kwamen we weer op de Molenberg, de auto's stonden al op ons te wachten. Het was een dagje vol herinneringen.

Ad

3 sept. 2014 Geulle

Nazomer wandeldag

Een telefoontje van Maria zorgde er voor dat ik op de hoogte werd gesteld van het overlijden van Tonny. Kon toch niet waar zijn! Altijd opgewekt en een vriendelijk woord voor een ander. Ik zag haar nog zitten in die zwaan daar bij kasteel Erenstein. Een beetje bang om in het water te vallen, maar altijd IN voor een dolletje. Had het altijd over de doordeweekse zondag. Het is haar laatste wandeling geworden hier beneden. Met die gedachte in mijn hoofd reed ik naar Geulle.

Het was een bedompte stemming. Iedereen was aangedaan. Na een paar woorden van Harrie begon de groep, onder leiding van Jan (het was voor hem een soort thuiswedstrijd) aan de wandeling. Het was een perfecte nazomerwandeldag en in een lekker tempo liepen we Geulle uit richting Bunde. Bijna aan het einde van het dorp gingen we links af en liepen verder over het soms modderige bospad. Over glibberige bruggetjes en boomstammetjes die over waterloopjes lagen om bij de eerste heuvel uit te komen. Gelukkig waren er trappen, maar daarom niet minder pittig. Boven even wachten op de rest en we gingen weer door en kwamen ten slotte vlak bij het centraal station van Bunde uit. Langs de weg om hoog en na zo'n 200 meter weer links. Om ons heen de meest prachtige villa's, al dan niet met een zwaar hek er voor. Dan heb je een hoop poen en moet je jezelf "opsluiten". Daarna volgden we min of meer de bosrand. Hier werd een kleine pauze ingelast. In een kring staande hielden we een korte herdenking aan Tonny. Miep sprak roerend over het plotselinge overlijden en haalde wat anekdotes aan. Het was mooi, zo tussen schaduw en zonlicht. Daarna werd er een toast uitgebracht op Tonny en vervolgden wij onze weg. Verder langs de bosrand, een kleine doorsteek door het bos en kwamen uit bij het spoor. Niet lang daarna zaten we op het terras bij Ut Centrum in the city of Geulle.

Nadat ieder wat had gegeten en/of gedronken, twee kaarten waren gerouleerd voor een handtekening, iedereen zijn/haar gelag had betaald begonnen we aan het tweede gedeelte. Dat viel niet mee. Het ging weer omhoog en dat met een volle buik. Een hele klim was het tot aan de "Pielenhoek". Maar het was de moeite meer dan waard. Net voorbij het buurtschap hadden we een geweldig uitzicht. Het was helder weer zodat we tot de 40 km verder gelegen fabrieksschoorstenen in Genk konden zien liggen. Vanaf dit punt daalden we langzaam omlaag. Af en toe onder of over boomstronken door, om bij de tunnel van de Slingerberg uit te komen. Hier werd even een groepsfoto genomen en daarna ging het snel verder. Vlak daarna splitste de groep zich. De ene groep ging de normale route (wij vonden het de rollatorvariant) en de harde kern nam de wat zwaardere richting. Een enge donkere tunnel met een smal voetpad langs de kristal heldere beek leidde ons naar de andere kant van de spoorlijn. Het water is zo schoon, dat er nu bevers leven. Niet iedereen is er blij mee. Ze

zorgen ook voor de nodige overlast. Met een lus kwamen we op het pad OVER het bewuste tunneltje. Even later liepen we in ganzenpas langs het kanaal, waar een enkele fietser zich kampioen waande en op volle snelheid op ons in reed. In het zicht van onze auto's moesten we op onze schreden terugkeren. Jan was vergeten het slot van het hek te halen. Daarom kregen we als bonus nog een rondje om het zwembad.

Bedankt Jan, het was een mooie wandeling.

Ad

Tonny

Tonny was een vrouw van eenvoud
een hart van goud.
Van het wandelen genoot ze intens
altijd begaan met haar medemens.
Een lief woord, een belletje of een kaart
Tonny voor ons was je heel veel waard.
Je ging over bergen en door dalen
toch bleef je altijd stralen.
Zo genoot je menig uur
van al die mooie natuur.
Het voelt als een wrange wee
maar in gedachten wandel je met ons mee.
Tonny niet meer bij de wandeling aan de start
maar we dragen je mee in ons hart.
Van alle wandelaars een lieve groet
toen.....nu.....Tonny het is goed.
Fijne reis!!!!

Carla.

20 augustus 2014 Kerkrade

Krankesjien

De vakantie met on-typisch Engels weer (het hemelwater kwam in Limburg en zo omlaag) zat er op. Wat blijft zijn heerlijke herinneringen en massa's foto's. Van een erg leuke tijd met de jongste kleinzoon (7 maanden), die een poging ondernam om te gaan kruipen. En van Canterbury en omgeving waar we veel hebben gezien en gewandeld. Onder andere een Email van John en een telefoontje van Harrie die vertelde dat het startpunt was verplaatst, gaven aan dat we weer thuis waren.

In plaats van de parkeerplaats bij kasteel Erenstein zouden we vertrekken bij het Continium in Kerkrade. Het beloofde een mooie dag te worden, dat in

tegenspraak van eerdere meteorologische berichten. Maria stond al op de hoek te wachten en snel op naar Kerkrade. Dat ging toch sneller dan ik gedacht had. Ruim op tijd kwamen we bij het station aan, waar al een aantal van de groep stonden te wachten. Na het welkomst woord van Harrie, die ook een "nieuwkomer" welkom heette, begonnen we aan de route. Eerst langs een oude bascule en een pomp uit het mijnverleden, staken het spoor over en liepen het "Antselgebied" in. Eerst een stuk langs de beek. Vervolgens staken we de Hamstraat over en volgden langs de grens een stuk de Crombacherbeek (niet duidelijk was welke beek hier liep, maar Google hielp me uit de brand). Al wandelend werden vakantiebelevissen uitgewisseld. Velen waren nieuwsgierig hoe het met onze kleinzoon in Engeland gesteld was. Ondertussen liepen we langs weidlanden met veel paarden. Aan deze zijde van de weg had ik nog nooit gewandeld. Geweldig gebied. Bij een samenloop van twee beken werd weer even getwijfeld aan de namen. Thuis toch maar even gegoogled met als uitkomst dat de Amstelbach er bij kwam. Kon ook haast niet anders. Daarna liepen we Bleijerheide in. Herman en ik haalden wat jeugdherinneringen op over de "goeie" ouwe tijd. En zo waren we ineens weer bij de rotonde van de Hamstraat waar een kunstwerk op staat, het Klankstadmonument. Vroeger stond dit bij het station. Nadat er twee beterschapskaarten gekocht waren, moesten nog enkele foto's gemaakt worden. Voor de deur zaten "Sara" en twee "Abrahams". Ondanks alles viel me toch het jeugdige uitzien van de poppen naast Jan mij op. Op d'r Maat bie d'r Joep werd, nadat we eerst een beetje moed hadden ingedronken, een groepsfoto genomen. En toen op naar de brasserie. Tijdens het eten werden de kaarten geschreven voor de tswai vrouwli die de krankesjien hubbe.

Na de nationale vlaientest gingen we verder, zonder de geestelijke bijstand van Gonda en Truia. Die bleven nog lekker even koffiedrinken terwijl wij verder gingen door het mooie stadspark. Daarna door de "bril", zoals de tunnel in de volksmond heet, naar kasteel Erenstein. Daar werd ons duidelijk waarom we een andere startplaats hadden. Er was een festival geweest. Wat een bende, wat een modder was er achter gebleven. In de vijver van het kasteel dreven twee "zwanen". Natuurlijk moest er in gepaddeld worden, waarbij John op wat water werd getrakteerd. Met een lus kwamen we weer bij de "bril" en volgden onder het tunneltje door de Anstelerbeek. Achter langs het slachthuis en daarna omhoog naar de Mariakapel. Een Kirchroadscher Jung vertelde dat deze gebouwd was als dank dat Kerkrade tijdens WO I gespaard gebleven was. Langs het kerkhof bereikten we daarna al weer gauw het museumplein waar de auto's stonden.

Ad

06-08-2014 Wijnandsrade Een verloren schoen

Na vele knuffels en kusjes met condoleances is het fijn zo weer opgevangen te worden. Bedankt voor de mooie kaart.....

De wandeling gaat deze keer over veld en holle wegen met maar weinig hoogte verschil.

De zon laat zich zien met een lekker briesje. Aan de start met nog 30 wandel vrienden lopen we langs de mooie vijver in westelijke richting. Een ezel kijkt ons na. De maisharen beginnen langzaam zwart te worden, de klapprozen staan te weven in de wind. Al wandelend lopen we langs gemaaide velden, de erwten werden geproefd en goed bevonden.

De appels waren voor de een zuur en de andere vond ze heerlijk, de peren duurt nog even.

De pruimen werden tussen de draad door gepikt waar de eigenaar op nog geen 10 meter afstand staat te plukken, gelukkig zonder schrootflint. Dat er een pruim werd gedeeld door C en R waar B jaloers op was.....B, je kunt niet alles hebben.

We lopen langs een tuin waar de eigenaar bij de Plem heeft gewerkt, allemaal oude isolatoren bevestigd aan een stroompaal uit het jaar 1654 of zoiets. Je ziet ze nog in België die houten palen .

In Schimmert aangekomen staat er nog op ambachtelijke wijze het stro als mijten opgesteld en een paard in de wei ernaast had schijnbaar iemand de wei uitgejaagd, want er stond nog een verloren schoen.

Een vreemde spreuk trekt mijn aandacht ,

"GoDsVrUCHtstichtenWarsChennershanDtengronDerIChtte"

Het kapelletje onderweg stond er prachtig bij, de zon inval onderstreepte dit nog eens extra.

Te lezen staat er "is de tafel vol, brand uw kaarsje(s)aan en leg ze neer, wij zorgen dan voor de rest"

Vervolgens staat er nog een bord in het veld wat verwijst naar een nederzetting.

De buizerd roept en een enkeling van ons valt dit op, dat er dan ook nog zwarte kraaien aan de tarwe zitten dat zie ik dan weer.....de boeren zien dit niet graag.

In het "Weverke" in Schimmert wordt lekker geluncht, buiten staat een onthuld beeld van een wat ik herken als een Harlekijn wegens 5x11 jarig bestaan van de "Gemeinsjap Sjömmert".

Na wat Brugse zotte, radler, koffie en de rest volgt de terugtocht naar Wijnandsrade.

De weergoden hadden versproken tot 4 uur rustig te blijven , maar helaas het laatste stukkie...

We gingen weer ieder onze eigen weg, met het nieuwe wandelprogramma op zak, voldaan maar nog lang niet moe, uitkijkend naar de volgende mooie wandelingen. Wandel groetjes en tot de volgende keer.

Ria.

23 juli 2014 Maria Hoop

Fietser of Ratfahrer

Na het barre weer van de vorige keer, het kon haast niet slechter, was er al een veelbelovend zonnetje aan de hemel toen Maria en ik vertrokken. Dit keer niet zoals gewoonlijk in zuidelijke richting, maar via de A-2 richting Roermond. De bestemming was Maria Hoop. Een gehucht op de rand van Limburg en Duitsland, zo'n 5 km oostelijk van Echt. Bij de kerk en lekker in de schaduw de auto geparkeerd en ik werd onmiddellijk getrakteerd op een nostalgisch Rooms gebruik. De parochiegeestelijke was druk doende een nieuw aangekochte auto te zegenen voor behouden reizen. Dat zie je bijna nooit meer.

Harrie heette allen welkom en memoreerde de goede prestatie van de 4-daagselopers. Het voordeel van het wandelen in zo'n grote groep is dat er bijna altijd wel wat te vieren is. Maria was jarig geweest en trakteerde en daarna gingen we. Eén lang gerektlint van wandelaars kuierde achter Harrie aan het dorp uit. Door het bos in de richting van Putbroek. Het eerste stuk liepen we door het bos. Lekker aangenaam, want de zon begon toch wel een beetje te branden. Met een lus kwamen we bij het wegrerestaurant Boszicht uit. Hier geen pauze, hooguit het kunstwerk er tegenover bewonderen en er maar gewoon langs gelopen richting Posterholt. Op enig moment sloegen we links af en liepen langs asperge-, bieten- en maïsvelden. Wel wat zweten zo op het open veld. In een bosrand werden we door Mien getrakteerd. Ja, ja, die grote groep hè. Ze was onlangs 47 geworden. Voor John tevens een mooie gelegenheid een toast uit te brengen. Daarna staken we de grote weg over. Niet lang daarna passeerden we het Jaba autospeedway circuit. Nu was er natuurlijk niets te doen, maar aan de parkeerplaats te zien werd hij druk bezocht. Even verder, bij de grens stond een oude "uitkijktoren". Het bleek een luchtwachtoren te zijn. Gebouwd in 1954 door de Genie als luister en uitkijkpost tijdens de koude oorlog.

Bij het Berghoes aangekomen, was het lunchtijd. Reikhalzend had ik er naar uitgekeken. Een heerlijk kopje koffie met, ja natuurlijk rijstevlaai. Gelukkig had Harrie gereserveerd en was er vlaai, genoeg voor elk die wilde. Het bord met de tekst "Wei open voor koetsen" was wel wat verwarrend.

Na de lunch liepen we via de toch wel bijzondere begraafplaats van Haaren in de richting van Waldfeucht. Soms moesten we wat ruimte maken voor een fietser en soms voor Ratfahrer, wie dat merkten we pas bij het passeren. De lange geasfalteerde weg in de stralende zon was voor velen toch wel heftig. Voor Gonda zelfs t . Gelukkig voor haar was er ein feundlicher deutscher Mann die Sie und John mit seinem Auto naar Maria Hoop wilde brengen. (Ik hoop dat ze er geen nadelige gevolgen aan heeft overgehouden.) Daarna liep de rest het laatste STUKJE. Het was me het stukje wel. Het was nog een heel eind in de warmte. Het leek of er geen einde aan kwam. En toen stonden we ineens weer bij wegrestaurant Boszicht. Harrie, die toevallig ook jarig geweest was en toevallig  ok 47 geworden was, wilde er op een glaasje trakteren. Bijzonder aardig van hem, maar gezien de tijd ben ik toch maar niet meegegaan.

Zo, vanuit Bournemouth (UK) we send you our greetings and we wish you a nice walk in Wijnandsrade.

Saskia en Ad

9 juli 2014 Meerssen

Buitje

De weersverwachtingen waren niet erg optimistisch. Gisteren was erg veel water uit de hemel komen vallen en de buienradar voorspelde ook al niet veel goeds. Zou Harrie vergeten zijn te netwerken en zijn relaties boven te vragen voor goed wandelweer? Nou ja, toch maar naar Maria gereden en samen vol goede moed naar Meerssen. De ruitenwissers waren niet overbodig. Bij het viaduct onder de A-79 door waren we even bang dat hij vol water zou staan. Aangekomen bij "de Nachtegaal", stonden er toch een redelijk aantal van de groep te wachten. We werden nog op wat lekkers getrakteerd door Leo die pas jarig is geweest, nogmaals gefeliciteerd. Iedereen was vol verwachting op het startsignaal van Harrie of welke beslissing er genomen zou worden. Toch maar aan de koffie. Gelukkig. Geen pretje om in dit typisch Engelse weer te wandelen. Het zou een natte glibberige boel geworden zijn. Na de koffie werd voorgesteld om toch maar wat te wandelen, langs de Geul richting Valkenburg en terug. Deze wandeling zou worden doorgeschoven naar volgende week. Ze moesten het nu maar zonder mij doen, mijn enthousiasme was behoorlijk afgekoeld en ik had geen zin om me doornat te laten regenen. Maria en ik hielden het voor gezien en terwijl de anderen onder de plu's op pad gingen, reden wij terug naar Spaubeek.

Ad

25 juni 2014 Mheer

Kersen

De wandeling van vandaag zou starten in Mheer, een prachtig dorp in een van de mooiste delen van het Brons Groen Eikenhout. Zo gelegen op een steenworp afstand van de grens met België is het een ideale plek voor wandelingen. Wij waren er al eens eerder gestart en ik was benieuwd welke route Harrie dit keer

voor ons in petto had. De binnendoor weg via Valkenburg was wel leuk, maar door de vele wegwerkzaamheden in en rond Margraten wel erg toeristisch.

John en Gonda zouden niet mee gaan. Zij waren, aansluitend aan de 4-daagse van Alkmaar, naar Duinrel in Wassenaar. Misschien hadden ze op hun tocht langs en door de vele glijbanen één moment tijd om aan ons te denken en te beseffen wat ze misten. Ook Annie en Jan hadden een betere tijdsbesteding, zij waren naar de Moezel.

Zo'n 30 man hadden zich verzameld vlak bij de kerk. Al dan niet gezegend door wijwater uit een Gulpens biervaatje liepen we de heuvelaf en het dorp uit. Vlak daarna zag ik aan een struik een vreemd soort vrucht. Gelukkig kon Joop me vertellen dat het een soort galknol was waarin het wemelde van luizen. Zo liepen we in ganzenpas in de richting van de Belgische grens. Het landgoed Altbroek lag er prachtig bij, maar er werd niet gestopt. Aan de andere zijde van de Molenhoeve staken we het beekje Noor, deze ontspringt in Noorbeek, over en gingen de weilanden in. De storm van onlangs had een hoogstam kersenboom geveld, maar er zaten nog massa's kersen aan. Als een zwerm sprinkhanen neerstrijkt op een veld stortten we ons op de overheerlijke kersen. Maar ja, we waren gekomen om te wandelen. Boven op een helling, met uitzicht op het dal van de Voer werd even gepauzeerd. Dit keer geen borreltje, maar gelukkig was er iemand jarig geweest en werden we getrakteerd op een heerlijke bonbon (past wel bij wandelen in België). Niet veel later, vroeger als anders, stapten we over de drempel bij eetcafé der Pley.

De een wilde een broodje gezond, de ander een kaasplank of een plankje met hesp. Een ander een soepje of een stukje vlaai. Er werd gekletst over van alles en nog wat, enkele moppen over Jantje en ...russen of Engelse les gingen over de tafel en niet veel later stonden we al weer buiten op de stoep. De terugweg ging langs bijna de zelfde weg, er zat alleen zo'n 500 meter tussen. Net na Noorbeek werden onderweg nog wat kersen gesnoept. Via een kleine lus kwamen we aan bij het bospad naar Mheer. Dit steile pad was bedekt met pluizen. Het was alsof we door de sneeuw naar de auto's liepen. Heerlijke tocht Harrie, bedankt.

Ad

11 juni 2014 Vaals

322 meter boven NAP

Na het barre weer op 2e Pinksterdag, met veel regen, nog meer wind en hevig onweer, zag ik een beetje op tegen de wandeling. Het moet natuurlijk wel leuk blijven. Wandelen in de omgeving van Vaals is al pittig genoeg. Als er dan ook nog zo'n pokke weer bij zou zijn, dan hoefde het voor mij niet. We hebben al eerder gewoon NIET gewandeld en alleen de bestelde vlaai gehaald. Maar 's morgens was het weer goed. De buienradar gaf geen regen aan, dus Maria opgehaald en op naar Vols.

We kwamen lekker vroeg op de parkeerplaats bij "de Bokkenrijder" aan. Stilletjes hoopte ik dat er wat minder mee zouden lopen door al het slechte weer van afgelopen dag. Ik kwam bedrogen uit. Het weer was goed, de vooruitzichten goed en met dat lekker temperatuurtje zou het aangenaam worden. Carla en Gonda gingen niet mee, voor hen zou deze wandeling fysiek veel te zwaar worden.

Om het labyrint heen liepen we in de richting van Gemmenich en passeerden de grens met België. Voorbij aan twee mooie "strijkijzers" die stonden te wachten op een grondige onderhoudsbeurt. Alleen op de grens tussen Nederland en België staan zulke mooie grenspalen. Jammer dat ene Jan (niet uit onze groep) het nodig gevonden had zijn mening over Onno er op te kladden. Om sommige plaatsen hadden we een geweldig uitzicht. Het was redelijk helder weer en konden daardoor de steenberg van Alsdorf (Dld) goed zien. Het pad liep steeds maar omlaag. Ja en ongemerkt was het toch al weer bijna Angelustijd, dus op een mooi plekje werd John verlost van zijn bagage en konden we genieten van zijn geestverruimende sapje. Daarna kwamen de tongen pas goed los en al kwebbelend liep de groep op Holset af. Hier in de uitspanning "In de oude Stroopstokerij" stonden de terrasstoelen al op ons te wachten. Hier waren we eerder geweest en ik hoopte dat ze weer van die heerlijke rijstevlaai hadden. Ja, en dan zit je aan een tafeltje en je buurman besteld van alles en nog wat, werkt het zonder morren naar binnen en is en blijft mooi slank. Oneerlijk gewoon. Na het lekkere eten en genietend van het heerlijke zonnetje zette Annie haar stoel in meditatiestand. Lang kon ze er niet van genieten, want we moesten weer opstappen.

Door de velden liepen we naar Lemiers, waar een reuze voetbal herinnerde aan de EK van 2000. Erg toepasselijk deze week. Daarna recht aanhouden richting Vaals. Achter het moderne politiebureau om de loopbrug over. Helaas heb ik dat lekkere dropje gemist Albert, ik zag pas op de foto's van John dat je iedereen trakteerde. Maar ik stond al aan de overkant. Daarna liepen we Vaals in. Ria wilde de rest eigenlijk op de scooter doen, maar besloot toen toch om sportief mee te blijven lopen. Vlak voor we weer de heuvel weer op zouden lopen passeerden we een voormalig meisjespensionaat voor jonge kakmadammekes. Een plek waar welgestelden hun dochters heen stuurden. Na het kleine, oude douanehuisje ging het links omhoog over Duits grondgebied. Als je boven start, moet je aan het einde weer terug omhoog naar de auto. Helaas. Toch wel heftig om Nederlands hoogste berg aan het einde van een wandeling te beklimmen. De laatste afkorting was wel korter, maar daarvoor veel steiler. Een wandelaar, die voor ons die deze route moet hebben gelopen en de klim naar boven niet meer zag zitten, had zijn schoenen aan de boom gehangen. Wij hadden echter geen keuze, onze auto's stonden boven, op 322 meter boven NAP.

Ad

28 mei 2014 Teuven

Follow the leader

Na een heerlijk familie weekend was het wel weer even wennen aan de "stilte". Maandag en dinsdag was het beroerd weer, maar voor vandaag waren de vooruitzichten positief. Zou Harrie weer een kaarsje hebben opgestoken? Aangekomen in het Belgische Teuven had ik wat moeite de auto te parkeren. Er stonden er al zó veel. Nog ongeveer 34 andere liefhebbers, de groep wordt wel erg groot. Enerzijds is het wel gezellig, maar er kleven ook nadelen aan, zoals bijvoorbeeld het regelmatig op elkaar moeten wachten of het vinden van een geschikte lunchplek. Elk land heeft zo iets bijzonders. Zo hebben ze in België een automaat voor brood of, zoals hier, een voor melkproducten. Moeder de Gans was nog niet open, dus liepen we maar verder het dorp Fourons uit. Met een moeizame klim door een prachtige holle weg naderden we de grens met Nederland. Toch wel bijzonder, die grenspalen tussen de beide Limburgen. Die hebben wel wat. Zo liepen we haast ongemerkt het Geuldal met de vele prachtige vergezichten in. We lieten het kasteel Beusdael rechts van ons. Nagestaard door een aantal campinggasten wandelen we richting Kuttingen (hoe verzin je zo'n naam). Regelmatig kwamen we langs prachtige, goed onderhouden of gerestaureerde vakwerkhuizen. En aantal met een mooie moestuin. Nadat we via een weiland omhoog waren gelopen, werd eindelijk een tussenstop gehouden. Even op adem komen van al dat geklauter. We werden door Annie verrast op overheerlijke bonbons, ze wilde haar 57ste verjaardag niet ongemerkt voorbij laten gaan. Ook John liet zich niet onbetuigd en had weer een smaakvol hoest-drankje meegebracht. Daarna kwamen we langs welig bloeiende klaprozen al snel bij de Geule. Het slingerend pad volgend naderden we Cottessen. Na een moeizame oversteek liepen we door de camping en de heuvel op naar Sippenaeken waar we zouden lunchen. We hadden al eens eerder bij Auberge le Barbeau gepauzeerd, dus ik wist wat ik moest bestellen. Een lekker stukje rijstevlaai. Ik was niet de enige met deze bestelling. Gelukkig had Harrie van te voren gebeld er was dus genoeg, ook voor hem. Na de lunch en met een droog shirt aan gingen we langzaam weer terug Miep en Truia bleven daar achter. Nadat we het dorp hadden verlaten, ging het weer omhoog. Goed voor de spijsvertering. Via veldwegen kwamen we uiteindelijk in het Beusdalbos. Gesterkt door een dropje of om niet racistisch te zijn een snoepje met eucalyptus, ging het verder omhoog. Op enig moment kwamen we aan een T-splitsing. Wat nu, de een zei rechts en de ander zei dat we linksaf moesten. Harrie besliste resoluut dat het links moest zijn. Dus daar gingen we. Achteraf was dit een "iets" langere route. Maar als we anders waren gelopen, hadden we niet dat mooie holle paadje en die koeien met piercings gezien. Uiteindelijk kwamen we vlak bij kasteel Remersdaal weer op de verharde weg. Deze ging, parallel aan het spoor met mooie viaducten, rechtstreeks naar Teuven. Gelukkig, 17 km was toch wel heftig.

Ad

14 mei 2014 Ubach Palenberg

Een brug te ver

Op de parkeerplaats van de Lidl stonden niet alleen auto's van Kunden. Aan de zijkant stonden er ook een aanzienlijk aantal geparkeerd. Hier liepen geen winkelbezoekers om heen. Het was de wandelgroep die hun sociale wandelnetwerk onderhielden. Elkaar bijpraten en die zich de Lindt-tractatie van jarige Frans goed lieten smaken. Het was een beetje fris, maar in ieder geval droog. Dus bijna(er is altijd wat te wensen of om over te knotteren) ideaal om te wandelen.

Met enige vertraging, een ruim akademisch Viertelstündchen, gingen de vierendertig in getal op pad. We volgden de Wurm, staken deze over en kwamen bij een oud romeins badhuis aan. Schoon volkje, deze romeinen. Ik kan het me maar moeilijk voorstellen, maar bijna 2000 jaar geleden liep hier een soort A-II. De Via Belgica. Deze liep van Keulen naar België. En bij de brug over de Worm, in dit mooie dal, werd een rustplaats (badhuis) gebouwd. John zette ons hier allemaal op de digi-plaat. Daarna gingen we snel verder, we hadden nog een flink stuk te gaan. Voorbij Zweibrücken ging het naar het Willy Dohmenpark. Helaas was de kunstzinnige voetgangersbrug auser betrieb. Het park lag er prachtig bij met z'n vele bloeiende rhododendrons. Na een stevige klim door het park kwamen we bij het uitkijkpunt. Jammer dat we er niet allemaal tegelijk op konden. Volgens enkele kenners, die over inside information moesten beschikken, mochten er maar max. 10 personen op. Vlak daarna kwamen we bij het Backhaus van Windhausen. Nadat we de daar aanwezige wandelaars hadden weggekeken werd het flesje van John gekeurd. Alle keurmeesters(ressen) waren vol lof. Van hier was het nog een aardige tippel naar het rustpunt. Achter langs de camping en vlak langs de verbouwde watertoren bereikten we Rimbürg. We hoefden alleen nog maar een steile, glibberige helling af en we waren bij de manege.

Na de lunch ging het op, de bijna kortste weg, terug. Dat kwam door de dreiging van de regen, maar ook was bij een enkeling "de koek op". Het merendeel van deze terugweg liep langs de Wurm. We kwamen voorbij aan illegale? bouwactiviteiten van Ed en Willem Bever. De kunstige schildpadden op de brug nodigden wel uit voor een lift, maar waren niet vooruit te krijgen. Dus de laatste kilometer dan toch maar gelopen.

Ad

30 april 2014 Partij

Blaauwe regen

Terug van een uitje naar Bruxelles met de prachtige Serres gevuld met mooie bloemen, terug van Manneke Pis en zijn zusje wordt het toch zo langzaam aan tijd om wat op papier te zetten over de laatste wandeling. Weer zo'n fijne route, die dit keer startte bij de sportvelden van de wereldstad Partij. Saskia was helaas verhinderd, dus moest ik voor haar de honneurs waarnemen.

Mooi op tijd draaide ik de parkeerplaats op. Eerst een nieuwe kaart gehaald bij Harrie. Terwijl ik stond te wachten op mijn beurt, kreeg John zijn 1.500 Km speldje. Keurig opgespeld door Truija. Trots als een pauw bleef hij er mee rondlopen. Is ook een prestatie om trots op te zijn. De drie wandelaars uit het land van Nimwegen waren er ook weer bij. Gezellig. Vlak daarna gingen we de Eyser-heuvelrug op. Jammer dat het een beetje mistig was, daardoor hadden we geen echt mooie uitzichten. Even werd halt gehouden bij het kruismonument van de kapucijner pater die ergens in de 18de eeuw werd vermoord. Niet lang daarna kwamen we langs de golfbaan van Wittem. Op dat moment waren een aantal meppers bezig de bal weg te slaan. Zo te zien leek het niet echt moeilijk. Dàt zal mijn handicap zijn, het is beslist moeilijker dan het lijkt. Op een open plek in het bos werd spontaan een klein feestje georganiseerd. Lekkere wafels, vierkante chocolade en borreltjes verhoogden de feestvreugde. Het moet niet gekker worden. Geen wonder overigens dat er steeds meer mensen mee willen lopen met "onze" groep. Daarna ging het met een slinger via Eperheide naar de Smidse in Epe, waar we onze lunchpauze hadden. Het was er druk, je kon merken dat het vakantie is. Wij pensionado's hebben daar alleen maar last van. Dat het in deze pleisterplaats goed vertoeven is, weten zelfs de mussen. Brutaal pikten ze de kruimels van de tafels.

Ondanks alles was de bediening snel en konden we uitgerust en verzadigd weer op pad. Van hieruit ging het LANGS de ijsboer en liepen we vervolgens langs de Geul in de richting van Mechelen. Heerlijk zo langs de slingerende Geule. Alles vlak met mooie plekjes. In Mechelen aangekomen werden we verrast door de welig bloeiende blauwe regen. Hier moesten natuurlijk wat foto's genomen worden. Zo zittend onder de vele trossen blauwe regen. Daarna volgden we het Geulpad naar Partij. Je geloofd het of niet, maar onze auto's stonden braaf op ons te wachten bij het sportveld.

Ad

16 april 2014 Eyserheidse

Woensdag, kwart over negen. Hoog tijd om weg te rijden, Maria zou beslist al staan te wachten. En ja hoor, daar stond ze. Misschien al een hele tijd??? Op verzoek reden we de alternatieve route binnendoor. Vele malen leuker als die saaie autoweg maar duurt wat langer. In Eys was de weg opgebroken. Goed knudde, maar we reden op tijd de parkeerplaats op waar de anderen (met smart) op ons stonden te wachten. Voor we vertrokken kregen we van Jan nog een bijzondere attentie. Een real hand made wooden art-deco egg from Geulle. Een erg geslaagde paasgroet. Extra bijzonder omdat hij ook nog eens jarig was. Harrie droeg de leiderschapstrui over aan Leo en we gingen van start. Door de opgebroken straat en omhoog de heuvel op, achterlangs het kasteel. Via het Eikesvoetpad wandelden we verder

omhoog De pas gepootte aardappelvelden boden een mooi lijnenspel. Boven aan de heuvel liepen we vervolgens richting Trintelen. Hier werd niet gepauzeerd, hoewel mijn cafeïne niveau behoorlijk laag was. Even later liepen we door het buurtschap waar Annie op gegroeid is, Eyserheide. De ene anekdote na de andere werd ons toevertrouwd. Over het heuvel op fietsen naar school, huisarts of waarheen dan ook, over appels jatten. Na deze openbaringen liep ik in gedachten verder. Waar je ook bent opgegroeid, er zijn raakvlakken. Daarna liepen we verder omlaag, het dorp uit. En ja. We moesten natuurlijk ook weer omhoog. Het is blijkbaar niet alleen Jan V die de heuvels weet te vinden. Vlak voor we Piepert bereikten werden we door John nog even "gesterkt" zodat we nog opgewekter het laatste stukje naar de Eyserhof konden overbruggen. Nadat iedereen zijn/haar koffie, thee of biertje had gekregen en in afwachting was van de rest van de bestelling, werden de drie jarigen even in het zonnetje gezet en toegezongen. Na de lunch werden de kalveren even bewonderd en we volgden de leader het golfterrein af. Via een tunneltje liepen we onder het Miljoenenlijntje door. Langs het Centraal Station Eys-Wittem ging het richting Wahlwiller. Bij de biowijnboer stond een wijnvat waaruit John wel wat druivensap wilde drinken. Hij werd echter bijna onder gepinckeld. Daarna gingen we de gelukkig laatste heuvel op om na enig puffen en kreunen onder ons Overeys te zien. Via een achteromweggetje kwam helaas een einde aan een mooie tocht en reed ik moe maar voldaan weer naar huis.

Ad.

2 april 2014 Buchten

Vlakke land van Limburg

We zouden In Buchten verzamelen en vandaar een leuke wandeling maken. Toen we met z'n drietjes aankwamen was het een echte consternatie. Aan de Hierweg was niet echt sprake van een parkeerplaats. Maar langs de weg. Ook geen probleem. Verwarrend was dat er verteld werd dat er niet geparkeerd mocht worden. Onzin natuurlijk. Het was gewoon een doodlopende weg en er stond géén bord "verboden te parkeren".

Uiteindelijk gingen de 37(het worden er wel veel) enthousiastelingen op pad. Harrie in zijn element, leuke groep mensen, heerlijk wandelweer en een mooie vlakke wandelroute in zijn borstzak. Bij de sluis was veel te zien. Zoals altijd was er wel een vrachtschip dat geschut moest worden. Effe kijken. Niet te lang, want er werd niet gewacht. Langs het kanaal ging het in ganzenpas noordwaarts. Nooit geweten dat de mensen van het woonwagenkamp zulke mooie caravans hadden. Sommige hadden zelfs een etage. Wel wat lastig als ze dat ding achter hun vette Mercedes of zo zouden moeten hangen om ergens anders te gaan "kamperen". Daarna kwamen we langs een aantal woonboten. Dat zou niets voor mij zijn. Ergens in de middel of no-where in zo'n boot te zitten, (als je nou nog van vissen hield, maar ik houd helemaal niet van vis) ik moet er niet aan denken. Even later

liepen we door Schipperskerk. Een buurtschap, waar ik nog nooit van had gehoord. In de scherpe bocht waar we in de richting van Grevenbicht zouden gaan, werd even gepauzeerd. Dé gelegenheid voor John's heerlijke versnapering. Maar ons geluk kon niet op. We werden ook getrakteerd op zelfgebakken Spaanse? wafels (nogmaals gefeliciteerd met jullie huwelijksdag). Alsof het nog niet genoeg was kregen we ook nog een verjaardags-traktatie. Nu moesten we zeker een extra lusje lopen voor de opgelopen calorieën. Niet lang daarna liepen we Grevenbicht in en kwamen we bij Os Hoos aan, waar de goedlachse Jacqueline ons snel van ons cafeïne tekort en hongergevoel afhielp.

Tijdens de lunchpauze begon de lokale petanque club de voor het terras liggende jeu de boules-baan weer speel klaar te maken. Ja, de plaatselijke bevolking is erg hecht en het verenigingsleven bloeit daar nog. Over belangstelling hadden ze niet te klagen en ze kregen zelfs een beetje hulp van Albert.

Helaas moesten we verder, anders was hij wel gebleven denk ik. Ondanks het schaduwrijke terras hadden enkelen het toch nog wel warm. Gelukkig kon Jan wat verkoeling brengen, hij greep een tuinslang, draaide de kraan open en... Stroomopwaarts langs de Maas kwamen we bij Obbicht. Bij het gedenkteken van de spectaculaire overtocht van Willem van Oranje in 1568, aan het begin van de Tachtigjarige oorlog, werd nog snel een groepsfoto gemaakt. Vlak daarna mochten we, nadat we de enige "heuvel" in het parcours, de kanaaldijk, hadden beklommen weer in ganzenpas langs het kanaal naar de sluis. De auto's stonden er nog. Niet weggesleept of voorzien van een bonnetje.

Ad.

19 maart 2014 Houthem

Mediteren

De vorige wandeling was ik niet van de partij. Ondanks de uitnodigende route en het verleidelijke weer, was Bournemouth in Zuid Engeland een veel betere optie. We bezochten onze 6 weken oude kleinzoon Finnian. Helaas kwam aan dat leuke bezoek een einde, maar gelukkig was daar nog de 50+ club. Met vele opa's en oma's. Gelijkgezinden dus.

Mijn lief was verhinderd, dus dan maar alleen op pad. Ik kon meerijden met oma Maria. Aangekomen bij het tuincentrum in Vroenhof bij Valkenburg werd ik hartelijk begroet en "uitgehoord" over Finnian en ons bezoek daar door twee nieuwbakken oma's. Zo zie je maar, een kleinkind zorgt voor veel gespreksstof.

En toen gingen we op pad. Allereerst omhoog, kon haast niet anders. Valkenburg ligt immers in een dal. En om in Ulestraten te komen, waar de lunchpauze gehouden zou worden, moesten we eerst omhoog in de richting van Raar. Onderweg zagen we dat de lente heel voorzichtig zijn intrede doet. Oké, het is pas half maart, maar de natuur is zo'n drie weken vroeger als vorig jaar. Vlak voor Raar passeerden we een fruitkwekerij. Heel apart was de mistletoe die er

aan een laagstam fruitboom groeide. Al pratend kwamen we langs prachtig bloeiende magnolia's en narcissen. Met een lus liepen we richting Waterval. Het leek wel of Harrie deze tocht met de auto of op de fiets had (voorgelopen). We moesten over een veld en ons dwars door een bos een weg banen. Maar aan het einde van die "ontberingen" kwamen we precies in Waterval uit. Daar werd een kleine pauze ingelast. Konden we even een beetje bijkomen en John van het meeslepen van alcoholica ontlasten. Daarna splitsten een die-tal zich af van de grote groep. Zij liepen een "wat gemakkelijkere weg" naar Ulestraten. Dat hoorde ik pas toen we alle trappen en de steile heuvel waren opgelopen en met een pols van dik 150 stonden te wachten tot iedereen weer in staat was verder te wandelen. Pas achter het prachtige landgoed Vliek kwamen konden we de slimme drie toch nog inhalen. Voordat ze zich tegoed konden doen aan de heerlijke rijstevlaai.

Na de lunch werd nog even, lekker onderuitgezakt tegen een aantal kussens, van het zonnetje genoten. Dat werd door een enkeling gezien als was ik een Pascha. Alleen de harem ontbrak nog. Daarna gingen we uitgerust en gesterkt weer op pad in de richting van Groothaasdalen. In een lekker tempo. Aan niets was te merken, dat we ons buikje vol hadden en eigenlijk moesten "uitbuiken". Op een gegeven moment vond Herman een echte pers en besepte onmiddellijk dat hij zijn dagelijkse meditatie nog niet had gedaan. Geen nood, het tekort werd meteen ingehaald. Het laatste stuk liep voor een groot deel over open velden. Nog kaal. Wachtend op de echte lente. Een prachtige holle boom sierde het pad waar we langs liepen. En zo bracht het pad ons onder de autoweg door terug bij onzen auto.

Ad.

5-3-2014 Süsterseel Halve en hele Opa's en Oma's.

Vandaag staat ons een Grens wandeling te wachten in en rond Süsterseel langs de rode beek,velden en bosranden, en het mooie uitzicht op het Plateau van Doenrade. Het was schitterend weer en het zonnetje lacht ons toe ,maar liefst 18graden.Bij de parkeerplaats werden we al direct verrast, Chocolade met muisjes van Annie als kersverse oma en Jan als halve opa! *Proficiat met de kleine " Vince "*. Maar dat was nog niet alles,toen kwamen er weer beschuit met muisjes voorbij. Jan en Carla als kersverse opa en oma met als pronkstuk een foto van kort na de geboorte en een glunderende Jan,die meende te moeten zeggen dat hij nu naast die au..... moest liggen. Foei Jan. *Proficiat met de kleine " Jill "*. Er werd heel wat afgekust en geknuffeld. En dan ook de nodige opmerkingen wie naast wie nu ligt ?? De gelukkig stralende oma's hebben zich nu hééél wat te vertellen. De dag kon niet mooier beginnen. Met maar liefst 35 fitte wandelaars. (zo kort na de carnaval) Zelf heb ik een gezellige mooie carnaval gehad , sinds jaaaaaaren. Zond. was het 03.00u, Maand.04.00u en

dinsd. 03.30u Voordat iemand nu denk wat een zuiplap, ik heb achter de bar gestaan. En ik verheug me al op vanavond om de haringen de weg te wijzen, voor de bar. Ergens een modder pad inlopend kwamen we al snel bij de rode beek, er waren meer mensen van het goede weer aan het genieten. Een hond die met een op een gewei lijkende tak sleept. Luisterend naar de fluitende vogels, kijkend naar de cirkelende Buizerds. De mooie verhalen in de groep. Vervolgens genietend van Johns neutje zie/hoor ik de krauwen stechelen in de toppen van de bomen. Al snel was er daarna het mooie **Kasteel Doenrade**, hoezo crisis?? Wij gaan lekker Lunchen hier. Goede en nette bediening. Maar de verrassingen hielden niet op. Lekkere BonBons kwamen voorbij, een kersvers getrouwd paar na eerst 32 jaar de katjes uit de boom te hebben gekeken. PROFICIAT. Toen volgde er een toespraak van Truida! Tonnie heeft 100 50+ wandelingen meegelopen met Harrie, en ze heeft vlijtig gehaakt we krijgen allemaal een nieuwe wandelschoen met paaseitjes. Tonnie een passend gebaar. PROFICIAT en er werd weer geknuffeld en gekust. Kunnen we de groepsnaam niet wijzigen in " 50 + KNUFFELCLUB ". Helaas moesten we het Kasteel alweer verlaten, op naar het tweede stuk van de wandeling over velden en langs bosranden, kijkend naar de bloemetjes die langzaam uit de grond komen en de bomen die beginnen te ontspringen hoor ik Joop dan ook de nodige bloemen/planten en bomen namen zeggen. De boeren waren hier en daar bezig met het land te bevruchten. Al wandelend langs een bemest land vermengt met en vleugje van Bêr..... De tijd vliegt voorbij..... en het einde nadert. Het was weer een leuke wandeling met mooie verrassingen. En ik denk dan ook "wat zijn wij toch rijk". Blijf gezond en tot de volgende keer. De wandelgroetjes van

Ria.

19 febr. 2014 Maastricht

Einde of begin

Dit keer geen stralend zonnetje. Het leek wel herfst. De natuur moet echt van slag zijn. Na het Limburgs kwartiertje wachten op Maria ging het op naar Maastricht. We zouden verzamelen op de parkeerplaats achter de ENCI. Ruim op tijd, omdat het mee zat op de A-2, kwam de ENCI in zicht. Hier kwam Ria het bedrijfsterrein af. Ondanks mijn lichtseintjes reed ze daarna te ver. Geen nood, tijd genoeg.

Nog even wachten op een delegatie uit Nijmegen en we gingen op pad. Behoorlijke groep. Wel 41 wandelaars. Het is in ieder geval een bevestiging dat wij (de groep) wel heel bijzonder, leuk, vriendelijk, communicatief, sociaal en sportief zijn dat we zoveel aanwas krijgen. Een pluim voor Harrie die het allemaal maar moet organiseren. Nadeel is natuurlijk dat door het grote aantal het tempo wat lager ligt en de keuze van lunch/pauze plaats steeds moeilijker wordt. Misschien is Mc.. een optie. We lopen gewoon langs de drive. In ganzenpas ging het over het modderige pad naar de Observant. Een behoorlijke stijging. En

zo kwam het, dat Carla en Truija eieren voor hun geld kozen en niet helemaal meegingen tot aan de top. Wijs besluit, zeker als je niet helemaal fit bent. Boven hadden we ondanks het trieste weer een leuk uitzicht. De kunstzinnige, van keitjes gemaakte, ster van Maastricht was een mooi punt om de groepsfoto (- twee) te maken. Daarna ging het weer omlaag. Op sommige plekken meer glibberend dan wandelend, zeker op de wat steilere stukken. Even later passeerden we grenspaalnr. 53 maar bleven in eigen land. Op naar de Sint Pietersberg. Langs velden met mooie sneeuwkllokjes en mergelgrotten om uit te komen bij de vervallen hoeve Caestert. Jammer dat dat ding er zo bij staat. Heel verbaasd was ik er een van de laatste Kerstmannen aan te treffen. Mocht zeker niet naar huis voor alle bomen verkocht waren. Het was een mooie plekje om een borreltje te nemen. Daarna ging het alleen maar bergafwaarts richting Kanne.

Bij onze "vaste stek" de IJssalon werd lekker geluncht. Ondanks de grote groep was de bediening goed en stonden al de lekkernijen vrij snel voor onze neus. Van uitbuiken kon geen sprake zijn. We werden de trappen bij het Chateau Neerkanne opgedreven. Was ik nog nooit geweest. Even dacht ik nog dat we er nog een kopje koffie gingen drinken, maar we liepen alleen maar door de prachtig aangelegde tuin met verleidelijke beelden. We kwamen langs de Jezuietengrot en niet lang daarna staken we de Jeker weer over. Hier konden we goed zien dat er een beverpopulatie aan bomen had geknaagd. Daarna steeg ons pad weer om over de Duivelsgrot weer bij de afgravingen van de ENCI uit te komen. Bovengekomen heb ik even gefilosofeerd met Jan V. over het Pieterpad. Begint het nu daar, of is de Sint Pietersberg het eindpunt. Vanaf hier hadden we een goed zicht op de indrukwekkende afgravingen en de tegenoverliggende gangenstelsels. Nu was het alleen nog maar om laag naar de auto's. Gelukkig, al dat geklouter is niet bevorderlijk voor mijn knotsknieën.

Ad.

5 februari 2014 Gulpen

Sneeuwkllokjes

Gelukkig waren er al weer 14 dagen voorbij. Dat zeg je meestal niet, je wilt de tijd langzamer of zelfs stoppen. Nu niet. De wandelwoensdag was gelukkig weer aangebroken. Dit keer zouden we verzamelen in Gulpen.

Bij de parkeerplaats van het zwembad was het een drukte van jewelste. Wel 27 kwebbelende mensen stonden te popelen om te gaan wandelen toen Maria en ik arriveerden. En we waren nog niet de laatsten. Gauw even in de rij om te stempelen bij Harrie en daarna allen verrassen op de beschuiten ter eren van Finnian. Maar toen gingen we dan toch op pad. Om de watermolen en langs de vijver richting kasteel Neubourg. Wat een mooie laan. In gedachten zag ik me hier al rijden in een rijtuig. Ik natuurlijk op de bok en de chef lekker in de kussens, ieder z'n plek. Vanaf het kasteel ging het heuvel opwaarts tot bijna in Ingber. Al snel hadden we een wijds uitzicht over Gulpen en verre omgeving.

Jammer dat Gonda besloten had niet mee te wandelen, maar gezien de toch wel pittige klimmetjes, heel verstandig. Op diverse plekken konden we sneeuwkllokjes zien bloeien. Langs een monumentale "spekboerderij" daalden we een holle weg af richting Wijlre. Zo vervelend met keien geplaveid, dat Els onderuit ging. Gelukkig viel de schade mee. In ieder geval een goede reden om de helende wonderdrank van John aan te spreken. Jan Meys nam de gelegenheid waar om allen te trakteren met zijn 64 verjaardag. Wat een dag, eerst beschuit daarna "pruimen/druivensap" en dan ook nog een stroopwafel. Nogmaals dank! Zo stonden we te genieten van al dat lekkers met het zicht op de brouwerij van Wijlre. Na deze stop ging het nog een klein stukje omlaag, om vervolgens de verharde weg naar Gulpen te nemen. De koffieteut wees ons de weg naar het dorp. Vlak na de 12e eeuwse kerktoren kwamen we bij herberg de Zwarte Ruiter aan waar we gastvrij werden ontvangen.

Tijdens het eten rouleerde er een kaart voor de jarige Truia. Helaas kon ze door haar been er niet bij zijn. Proficiat en beterschap gewenst natuurlijk. Na de lunch moesten er toch weer wat calorietjes weg gewandeld worden, zo moest Jan hebben gedacht. Want nadat we het dorp langs de Gulp en later de geul hadden verlaten ging het weer omhoog de Gulperberg op. Na een pittige klim zo langs de trappen kwamen we bij het Mariabeeld uit. Leuk moment om een groepsfoto te maken. Over het plateau met het zicht op Gulpen en onze auto's ging het langs Berghem. Hoogste tijd voor een laatste oppeppertje. Een dropje van Albert. De vraag rees of dropjes mannelijk of vrouwelijk zijn. Nu was het niet moeilijk meer het laatste stukje af te dalen naar de parkeerplaats.

Ad.

22 januari 2014 Landgraaf

Woesj

Natuurlijk zou ik me kunnen drukken en geen stukje schrijven. Dat is niet mijn ding. Goed, het zit me niet altijd mee en soms komt het niet zo goed uit, maar toch B zeggen. Wel wat lastig om nu pas wat te schrijven. Wat is er allemaal gebeurd, wat is zo bijzonder om op te schrijven. Het was weer zo'n woensdag, waarop we gingen wandelen. Het weer was alsof het voorjaar was. De dag er voor was het nog kil en mistig. Nu mochten we een lekker zonnetje begroeten en er was na genoeg geen wind. Een lekker temperatuurtje om te wandelen. Hoeveel kaarsen zouden Harrie en Truija hiervoor moeten opsteken? Jammer dat ze zelf niet mee kon.

We waren een van de eersten daar bij het Sport en Leisurepark in Landgraaf. Langzaam druppelden de anderen "binnen". Omdat John en Gonda het dichtst bij woonden, waren zij aan de beurt om als laatste te mogen arriveren. Gelukkig was de groep die uiteindelijk op pad ging niet zo groot als vorige keer. In ganzenpas liepen we eerst langs de draf en renbaan. Wat zonde dat er zo weinig gebruik van wordt gemaakt. Bij de oude steenberg van de Wilhelmina aangekomen volgden we

het pad naar de top. Het was de moeite waard om deze inspanning te doen. Wat een geweldig uitzicht hadden we van daarboven. Alles in de verre omtrek was te zien. Het is dat de hal van Snowworld er tussen stond, anders hadden we misschien zelfs de Eiffeltoren kunnen zien. Gelukkig waren enkele op bekend terrein en konden ons vertellen welke gebouwen en kerken we konden zien. Via de trappen gingen we vervolgens naar beneden. Het landgoed Strijdhagen lag er mooi bij met een prachtige weerspiegeling in het water van de visvijver. Achter de watermolen werd een pauze ingelast. Niet omdat we al zo ver hadden gelopen (3,8 km), maar omdat we al dik anderhalf uur onder weg waren. Het zou anders te laat worden voor "John's huppelwater". Hij werd nog even in het zonnetje gezet door Herman en getrakteerd op een stuk worst. Daarna gingen we weer op pad. Via het geboortehuis van Harrie (de Hopel) liepen we Eijgelshoven in en waren daarna snel op het lunchadresje tegenover de markt.

Op verzoek van Harrie waren ze open. Weliswaar met een beperkte kaart, maar iedereen kon toch wat lekkers uitkiezen. Daarna ging het een stukje langs de Anselderbeek. Even omhoog door het bos en met een lus kwamen weer uit bij Chevemet. Over de provinciale weg en het miljoenenlijntje. Zo kwamen we bij het natuurgebied en de vijvers van Ehrenstein uit. Dit wordt ook wel de Groene Long van Kerkrade genoemd. Gesterkt door een lekker dropje van Albert begonnen we aan het laatste stukje. Aan de "achterkant" van de steenberg aangekomen werd eerst nog even een groepsfoto gemaakt. Zo kon iedereen bewijzen dat hij/zij had meegelopen. Gelukkig was het achterpoortje van de Overste Hof open, zodat we niet om hoofden te lopen. In de tuin stonden een aantal mooie en ook grappige beelden tentoongesteld. Van daar was het nog maar een klein stukje tot aan de auto.

Ad.

8 januari 2014 Spaubeek

Twee meter

De kerstdagen waren voorbij, oudjaarsavond overleefd en drie Koningen zat er weer op. De kerstboom was afgetuigd en naar buiten gebracht en andere sfeermakers opgeruimd. Kale en kille boel nu. Gelukkig hadden we niet het Amerikaanse weer van 30o, onder nul wel te verstaan, dus kon ik lekker weer met de wandelgroep op pad. Spaubeek was het dit keer.

Bij mijn aankomst bij 't Roadhoes waren er al veel die het mooie voorjaarsachtige weer een goede reden gevonden hadden om mee te gaan. Met in het totaal 38 was het wel een erg grote groep. Hopelijk kregen we nog een plek op de lunchlocatie. Iedereen een gelukkig Nieuwjaar gewenst en we gingen. Ik liep achter Herman en verwonderde me over zijn bagage. Meestal sleept hij takken en zo mee naar huis, maar nu.....? Door Spaubeek, onder de autoweg door richting het Danikerbos en "Sjweikese". De St Jansmolen was een Bed & Breakfast geworden, wist ik ook niet. Mooie locatie. We liepen in ganzenpas langs de Geleenbeek en

langs de Biezenhof (geen koffiestop). Bij Daniken verlieten we de beek en "beklommen" het pad omhoog door het bos. En daar kwamen we bij de voormalige steenfabriek aan. Nu in gebruik door Plinthos, centrum voor natuur en milieueducatie. Mooi zoals deze is opgeknapt en nu een nieuwe functie heeft gekregen. Kort daarop was het tijd voor de groepsfoto, misschien wel als alibi zodat we konden bewijzen dat we er bij waren (ik lees veel thrillers). Via een prachtige holle weg(pad)kwamen we op een plateau uit waar we, mede door het geweldige weer, een prachtig uitzicht hadden. We konden zelfs de Clauscentrale bij Roermond zien liggen. Een uitgelezen plek om te borrelen vond John. Hij vertelde het jammer te vinden dat het "slechts" zijn brouwsel was en geen champagne. Daar hadden we natuurlijk begrip voor. De flessen zou misschien nog wel gaan, maar hoe het al die tijd gekoeld te houden. En toen kwam de rugzak van Herman in beeld, hij toverde er een reuze droge worst uit van zeker 2 meter. Aansnijden en verdelen was toen het motto. Een geweldig idee en hartelijk dank en ik ben zo vrij deze namens allen uit te spreken. Met deze overheerlijke snack en smaakvolle borrel konden we het stuk naar de Gasterie Bokkereyer in Sjweikese wel aan.

Na de lunch in de drukbezette brasserie was het moeilijk weer op gang te komen. Maar ja, iedereen ging dus moest ik ook maar. Via een mooi pad omlaag kwamen we weer bij de St. Jansmolen uit om uiteindelijk bij het "Centraalstation Spaubeek" weer in de bewoonde wereld te komen. We zouden met een kleine lus richting Nuth terug naar de auto's gaan. En plotseling werd Tini onwel. Alles er uit. Broodje met????? waarschijnlijk verkeerd gevallen. Onder begeleiding van twee robuuste, stevige gebouwde stoere mannen ging ze via de kortste (gelukkig niet zo ver) naar huis. Wij liepen via een prachtige holle weg omhoog om via de Hoornberg langzaam richting Genhout te gaan. Bij de Schoolstraat mochten we gelukkig van Harrie rechts af terug richting Spaubeek en het Roadhoes.

Ad.